

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright
2012 heinäkuu 6

Anonyymi

ZEN & ANARKIA

Meditatiivinen taistelukirjoitus

Anonyymi
ZEN & ANARKIA
Meditatiivinen taistelukirjoitus

Haettu 6.7.2012 osoitteesta: [http://takku.net/
article.php/20061108004008547](http://takku.net/article.php/20061108004008547)

Sisältö

Zen	7
Arkia, olemisen pelkoon takertuminen	9
An-arkia	11
Keskinäisolemisen politiikka	13
An-arkian käytännöllinen strategia	17
Zen & an-arkia : vallankumous	21

Zen & an-arkia : vallankumous

Jos arkia kaikkine muotoineen ja ilmentymineen todella kumoutuisi, niin millaiselta an-arkkinen yhteiskunta sitten näyttäisi? Luova, rakentava ja positiivinen yksilöllinen myötäelävä tahto an-arkian itsensä elinvoima voi antaa, so. 'elää', sille käytännöllään nykyisyyteenkin värityksensä, mutta mitään lopullista ja lukkoon lyötyä sisältöä ei sillä a priori voi olla.

Se väkivalta, mitä an-arkia voi kumoavissa käytännöissään sallia, voi olla ainoastaan itsepuolustuksellista, ihmisyyden näkökulmasta. Joka tapauksessa jos sinä et hyökkää, mutta et myöskään alistu, niin sinä” olet se, joka tuota väkivaltaa parhaiten kontrolloi. Keskinäisolemisessa an-arkia 'on' sinun kauttasi toteutuneena tässä ja nyt, kaiken aikaa. Kävellessäsi kävele. Istuessasi istu. Ennen kaikkea älä hoipertele. (Yün Men)

An-arkia voi toimia vain 'olemuksensa' mukaisesti. Tai ehkäpä pikemminkin 'olemuksen' puuttumisen mukaisesti. Miten vain. Ehdoton alistumattomuus ja täydellinen pelottomuus luovat todellisuutena 'olemisen', osallistuvan ja viime kädessä myös taistelevan myötäelämisenä 'olemisen' joka ei tällaisessa arkioiden varaan rakentuvassa raadollisten vääryyksien maailmassa voi olla mitään muuta kuin (viimeisistäkin zeniin pakotetuista takertumista luopumista, so. keskinäisolemisen käytäntöjen omaksi itsekseen tulemistä): 'olemisen' an-arkiaa , jossa ihmisyyys 'on' – vallankumous

Emme voi olla koskaan varmoja. He ovat itse oma lakinsa, he tietävät täsmälleen, mitä on tehtävä. (Anthony de Mello)

(sekä sisäinen että ulkoinen) on kumoutunut sinussa ei-viholliseksi, keskinäisolemiseksi.

Sota on julmaa eikä sodan väistäminen ole aina mahdollista. Sama pätee myös vallankumoussotaan. Mutta tuota sotaa ei ole aloittanut eikä aloita an-arkia, sen aloittaminen on arkian sisäinen luonne. Elää, toimia ja levittäytyä, suostumatta alistumaan jos siitä muodostuu uhka vallitseville alistamisen suhteille, herruudelle ja sorrolle, se riittää arkialle: se aktualisoi valmiutensa sotatilaan.

Elää an-arkkisesti vaatii siis äärimmäistä rohkeutta, myös valmiutta kuolla. Joka hetki. Kuvittele, että aivan yhtäkkiä tänne ilmaantuisi mies, joka löisi miekalla pääsi poikki. (Hui Chung) Elämä on kuolemassa, kuolema on elämässä; sinun täytyy elää juuri tässä, juuri nyt! (Ueshiba) Elää an-arkkisesti vaatii valmiutta hyväksyä se tosiasia, että kimppuusi ennen pitkää hyökätään tosiasiasa arkiä teki sen jo tuhansia vuosia sitten ja tekee sen joka ikinen päivä, joka ikinen hetki – ja että kimppuusi hyökkäävä osapuoli vahingoittuu; mutta jos hän vahingoittuu, hän vahingoittaa itse itseään.

Vastustajan vahingoittaminen on itsesi vahingoittamista. Rauhan taitoa on hyökkäyksen hillitseminen vahinkoa aiheuttamatta. (Ueshiba) Se ei vain todellisuudessa ole läheskään aina mahdollista, sillä arkian hyökkäyksen tarkoitus on sota: pyrkimys tukahduttaa, vahingoittaa, ja ennen kaikkea tappaa sinut. He eivät ole sinun vihollisiasi, sinä olet heidän vihollisensa. Niinpä sinä ja aseesi olette vain väline, jolla he itseään vahingoittavat – omalla voimallaan. Ikään kuin miekka tekisi automaattisesti oikeudenmukaisuuden tekonsa; se on armeliaisuuden teko. (D. T. Suzuki) Sinä yksinkertaisesti myötäelät heidän voimansa, heidän hyökkäyksensä, ja teet heidät vaarattomaksi. Kumoat arkian sisäisen ja ulkoisen.

pakene minkäänlaista haastetta, mutta älä myöskään yritä tukahduttaa tai hallita vastustajaa luonnottomasti. Salli hyökkääjien tulla miten tahansa he haluavat ja sulaudu yhteen heidän kanssaan. Johda kukin hyökkäys takaisin ja työnny lujasti sen taakse. (Ueshiba)

Voidaan ajatella, että itsepuolustuksen strateginen ja käytännöllinen paradigma, sellaisena kuin se esiintyy esimerkiksi Ueshiban kehittämässä aikidossa, on yhteismitallinen an-arkian kanssa. Perusajatus on ei-vihollinen, todellisuutena 'olemisen' tapa, jossa vihollinen on vain harhautuneen mielen tuote ajatus joka on laajemminkin tunnettu zenissä, etenkin samurai-zenissä. Käytännössä tämän harhautuneen mielen tuotteen, vihollisen, luo sotatila, joka on arkian perusluonne.

Arkia tarvitsee vihollisen, kun taas an-arkian vallankumouksen käytännöllinen strategia olisi elää ja toimia an-arkkisesti, myös arkiassa, ei-vihollisen periaatetta noudattaen, levittäytyen ja alistumatta. Tätä olisi inter-being keskinäisoleminen käytännössä, ymmärtävää myötelämistä yhteiskunnassa ja maailmassa, joka tekee sinusta vihollisensa, mutta sinä et tee sitä samaa sille, heille, koska jos niin tekisit, sinä affirmoisit heidän valtansa, sen oikeutuksen jota sillä ei ole. Sinä myöntäisit heille voiman ylitsesi ja heikentäisit niin itseäsi; ja sitten heikkona pyrkiessäsi vahvistamaan itseäsi heidät kohdataksesi synnyttäisit oman vallan ja hierarkian halusi.

Tiemme salaisuus on täydellinen pelkäämättömyys. Sen on kuitenkin oltava täydellistä. On niitä, jotka eivät pelkää kohdata vihollisia miekan kanssa, mutta jotka matelevat ahneuden kaltaisten intohimojen ja kuuluisuuden tapaisten silmänlumeiden edessä. Miekkailun tien päämäärä on olla tuntematta lainkaan pelkoa kohdatessa niin sisäisiä vihollisia kuin ulkoisia vihollisia. (Tesshu) Täydellinen pelottomuus on sitä, että arkia, vihollinen

Zen

Zen 'on' mielen takertumien täydellinen kumoutuminen, niiden äkillinen ja kertakaikkinen purkautuminen. Perinteisesti zen 'tapahtuu' kokemuksena, jossa zen-mestarin sana, ele tai teko avaa yhtäkkisesti zenin harjoittajan mielen umpisolmut, takertumat, eli (zen-mestarin) mieli osoittaa suoraan toiseen (so.oppilaan) mieleen, joka oivaltaa todellisen, takertumattoman luontonsa zenin kielellä ilmaistuna: valaistuu.

Kun luonnollinen mieli oivalletaan, niin puhe kuin hiljaisuuskin, tai niin liike kuin liikkumattomuuskin ovat odottamattomasti zeniä. Tällä odottamattomalla zenin hetkellä mieli ilmenee automaattisesti itselleen. – Zen ja mieli ovat samaa olemusta. (Chung Feng)

Valaistuminen tarkoittaa kaikkien mieltä determinoivien sidosten täydellistä dekonstruoitumista, so. purkautumista, hajoamista, niiden määräysvallan loppumista. Zen 'tapahtuu' sanojen ja käsitteiden tuolla puolen, sosiaalisesti/kulttuurisesti määräytyneiden konventioiden, rajoitusten ja pakkojen tuolla puolen, ymmärrystä jäsentävien binaarisuuksien, hierarkkisten rakenteiden ja ennakko-oletusten tuolla puolen. Valaistuneelle mielelle todellisuus on niin kuin se 'on': tyhjiys, kaiken ehdollinen oleminen, pysymättömyys.

An-arkian käytännöllinen strategia

Jatketaanko matkaa Sekä an-arkian käytännöllisen strategian että sodankäynnin yleisen strategian kannalta ihmisuhrien, etenkin siviiliuhrien, määrän minimoiminen on tavoiteltava asia. Sun Tzun mukaan Sotataidon huippu ei ole sadan voiton saattaminen sadassa taistelussa. Sotataidon huippu on vihollisen kukistaminen ilman taistelua. (Sun Tzu: Sodankäynnin taito, III §3.) Sun Tzu ilmaisi jo yli 2000 vuotta sitten tämän nykyisinkin varsin yleisesti tunnustetun sodankäynnin strategian maksimiin, joka pätee yhtäläillä vallankumoukseen.

Jos an-arkian strategiaa pohditaan vakavammin, niin on todettava, että taistelullisten vallankumousstrategioiden rakentaminen ja toteuttaminen ei perustu minkäänlaisiin vallitseviin realiteetteihin: ne merkitsevät itsemurhaa. Sen sijaan jonkinlaista käytännöllisen strategian pohjustusta täytyykin tarkastella, sillä an-arkia ilmaisee totaalisen vallankumouksen suhteessa arkioihin ja niiden pohjalta ilmentyviin, mitä moninaisimpiin ihmisyyden ja sen vapauden vastaisiin tai ihmisyyttä tuhoaviin valtasuhteisiin ja valtasuhdeverkostoihin.

Mikä sitten olisi hyvä vallankumouksen strategia, vallankumoustaidon huippu? An-arkia ei ole hyökkäyssodankäyntiä. Eikä an-arkkisessa vallankumouksessa hyökkäyssodasta kyse olekaan kysymys on oman elämän ja sen ehtojen ottamisesta takaisin omaan haltuun, so. itsepuolustuksesta, sen palauttamisesta mikä ihmisyyteen ja keskinäisolemiseen kuuluu.

Rauhan taitoon kuuluu, ettemme koskaan hyökkää. Hyökkäys on osoitus siitä, ettei henkilö ole tasapainossa. Älä koskaan

ja väkivallan keskeinen lähtökohta. Sellainen omistaminen on todellakin varkautta.

iv) An-arkia ei ole palaamista mihinkään entiseen kultaiselle menetetylle utopiaplaneetalle koska mitään sellaista, mihin palata, ei ole koskaan ollutkaan. Toisaalta an-arkia on palaamista siinä mielessä, että paluu 'tapahtuu' jo 'olevaan': tietoisuuteen palaamisena. Tai ehkä tietoisuuteen löytämisenä. Keskinäisoleminen on todellisuutena 'olemista', ja tuossa 'olemisessaan' ihmisyytenä ilmentyessään se on tietoisuutta. Se on itse asiassa evoluution matka kulttuurievoluutioksi, joka taas ilmenee yhä syvempänä ymmärryksenä ja tietoisuutena siitä, mitä 'on' ja mitä me ihmiset olemme ja voisimme olla, luovasti ja väkivallattomasti, tässä ja nyt. On surullista mutta tosiasia, että tällaisista asioista joudutaan vielä tänäkin päivänä taistelemaan.

Arkia, olemisen pelkoon takertuminen

Kaikki paha saa alkunsa tietämättömyydestä ja pelosta, tietämättömyyden synnyttämästä pelosta. Näin syntyy myös väkivaltaisuus. (Anthony de Mello)

Perustavimmillaan arkkisten muotojen tai voimakeskittymien perusluonne on joko valmius sotatilaan tai aktuaalinen sotatila. Pelkistetysti ilmaistuna esimerkiksi sorto perustuu siihen, että sorrettava osapuoli alistuu, koska muuten sitä uhkaa pakottaminen (valmius sotatilaan). Jos alistettu osapuoli pyrkii kumoamaan sorron, sortava osapuoli yrittää tukahduttaa tuon kumoamispyrkimyksen (aktuaalinen sotatila). Jos kumoamispyrkimys onnistuu, kyse on vallankumouksesta.

Tapahtumana vallankumous on sotatila valtaapitävän voimakeskittymän ja sitä kumoamaan pyrkivien voimien välillä. Vallankumouksessa jälkimmäinen osapuoli kumoaa edellisen valta-asetat ja joko miehittää tai tarvittaessa pystyttää itse vallan asemat ja organisaatiot; tai sitten valta hajautetaan kokonaisuudessaan, jolloin minkäänlaisia voimakeskittymiä tai valta-asemia eikä hierarkkisoivia valtasuhteita uudelleenorganisoidu – tällöin kyse on an-arkiasta .

Arkkiset voima- ja valtakeskittymät sekä hierarkkisuuden muodot on organisoitu aina jonkun prinssiin nojalla, olipa kyse sitten filosofisesta, uskonnollisesta, poliittisesta tai traditiolla oikeuttamisesta, tai oikeuttamisesta omalla voimallaan, so. väkivallan tai sen uhkan avulla. Ja olipa tuo oikeutus eksplikoitu sitten kuinka hämärästi tai filosofisen kirkkaasti tahansa, se on aina arbitraarinen; se on väkivaltainen viilto todellisuuteen sen mielivaltaiseksi jakamiseksi, pakottamiseksi.

Arkia periaatteissaan on ja käytännöissään pyrkii olemaan itsensä ikuistanut käskyvalta, joka itsensä ja olemassaolonsa oikeuttaakseen tarvitsee vihollisen: ulossuljetun, toisen, alemman. Identiteetti ja sitä myötä pysyvyys on mahdollinen vain näennäisesti, harhana, ja silloinkin vain tämän ulossulkemisen aktin kautta, aktin joka siis ehdollisen olemisen paineessa uhkaa kaiken aikaa murskautua todellisuuden pysymättömyyteen. Näin arkian luoma identiteetti on samalla pelon periaate, oman olemisen häviämisen, pelon väkivaltainen periaate. Vihollinen on arkian oma luomus, jonka se eksplikoii oikeuttamisen aktissaan ilmaisten näin asioiden oikean järjestyksen: toiseus, esimerkiksi nainen, homoseksuaali tai intellektuelli, on arkialle anarkia, potentiaalinen sekasorron, epäjärjestyksen, saastumisen tms. tila, jota on oikaistava, valvottava, kuritettava, hävitettävä jne.

Kaikki yhteiskunnat rakentuvat monista keskenään hyvinkin erilaisista arkian muodoista – erilaisista alistussuhteiden oikeuttamisen ja käytäntöjen tavoista – jotka ryhmittyvät eri tavoin suhteessa perustavaan, väkivallan monopolin itse itselleen oikeuttamaan omnipotenttiseen arkiaan.

(Huomautus poliittisesta anarkismista 1: Arkia on välttämättä binaarinen, ja näin ollen se sisällyttää myös itsensä pseudonegaation, anarkian, tai paremminkin pseudoanarkian, tilan, jonne arkia sysännyt omaa luonnettaan uhkaavan epäjärjestyksen, myös itseään vastustavat nk. poliittiset anarkistit; tai he ovat itse sysänneet sinne itsensä. Anarkistit, jotka ylevöittävät uudelleentulkitsemalla tätä pseudoanarkian tilaa ja taistelevat kumotakseen tai reformoidakseen arkian lähtökohtanaan arkkinen ulossulkemisen metafysiikka, vain affirmoivat omassa hyvän käsitteessään ja hyvän käsitteellään ulossulkemansa arkkisen pahaksi mieltämänsä luodakseen sitten omassa vihollisen käsitteessään itselleen uuden arkian. Kiertokulku on loputon, ellei koko arkkisen oikeutuksen, so. pelon metafysiikkaa kumota.)

koulutus, propaganda, kuri, pakkokeinot, väkivalta) pyritään muokkaamaan ihmisestä jonkin itsessään arbitraarisen ihannemallin mukainen kuuliainen imbesilli (hyvä kansalainen, kuluttaja, vaimo, sotilas jne.); arkiassa on kyse sodasta ihmisyyttä ja sen luovia ilmentymiä vastaan. Luokitteluiden tasolla tämä sota ilmenee luokkasortona, rotusortona, sukupuolisortona, nationalismina jne. Yksi tämän sodan saamista käsitteellisistä muotoiluista, sen ilmentäjä, on väite valtion oikeudesta monopoliin väkivallan suhteen.

ii) Ihminen ei lajina ole erillinen muusta luonnosta; ihminen 'on', koska kaikki muukin 'on'. Ekologinen tietoisuus on keskinäisolemisen, ehdollisen 'olemisen' ymmärryksen heräämistä ja syventymistä ihmisessä. An-arkia toimii ekologisena, luonnon ja luonnon oliot huomioonottavana yhteiskunnallisuutena ja käytäntönä, luonnossa ja luontona 'olemisena'. Jos näin ei olisi, an-arkia olisi luonnon suhteen yhtä mielivaltainen pysyttämisen kuin mitä valtiokäytännötkin ovat olleet; se olisi arkia.

iii) Kahden edellisen kohdan kanssa analoginen seuraus koskee myös taloudellisia järjestelyjä: an-arkia on taloudellisilta ilmentymiltään kommunistista; toisaalta an-arkian perusedellytys on radikaali individualismi, eli kommunismi saa mitä erilaisimmat lokaaliset ilmentymänsä ihmisyyden ja sen pohjalta nousevan yksilöllisen luovuuden ja toiminnallisuuden singularisuuksista. Toisin sanoen eri an-arkian tiloissa voidaan siten priorisoida hyvinkin erilaisia ratkaisumalleja. Olennaista an-arkialle on riistävien yksityisomistuksen muotojen joiden oikeuttaminen on länsimaisen filosofian suurin yksittäinen huijaus kumoutuminen. Luonnon (maan, metsien, eläinten tms.) omistaminen on itsessään absurdia. Laajamittainen tuotantovälineiden ja kiinteistöjen yksityisomistus (kuten toki myös valtio-omistus) on arkkisen oikeutuksen, so. yhteiskunnallisen hierarkian

An-arkia

Sanalla an-arkia voidaan metafyyysisenä käsitteenä viitata tilaan, jolla ei ole alkua; tai tilaan, jolta puuttuu sen luonnetta määrävä ensimmäinen prinsiippi. Esimerkiksi keskiajalla sanalla on kuvattu jumalan olemusta alkamattomana entiteettinä.

Anarkia ei tarkoita, että ei ole hallitusta. Se tarkoittaa että hallitusta ei tarvita, koska jokainen hallitsee itse itsensä. – Hallitsijamme eivät pelkää ettei anarkia toimisi, he pelkäävät, että se toimii. (Sangharakshita)

Väkivalta on kaikkien arkkisten oikeuttamisen muotojen perustana kun taas an-arkia on pohjimmiltaan todellisuuden 'olemisen' tila, 'vailla alkua'. Todellisuus vain 'on'; ja 'olemisessaan' se on jatkuva muutos (joka vallitsee ainakin epästabiileissa tiloissa, kuten maapallolla). Me 'elämme' kaiken aikaa an-arkiassa, johon suunnataan pakottamisen menetelmiä (arkia). Hieman toisin ilmaistuna: an-arkia on todellisuudessa 'elämistä', 'olemista' lisäämättä siihen mitään ylimääräistä ja ylimääräisellä tarkoitetaan tässä siis prinsiippiä, jonka oikeuttamana todellisuus pilkotaan keinotekoisiksi, ylemmän vs. alemman väliseksi suhteiksi tai hierarkkiseksi representaatio-suhteiksi, arkiaksi.

(Huomautus poliittisesta anarkismista 2: Poliittisen kielenkäytön käsite anarkia on historiallisesti merkinnyt ilman kenraalia, so. ilman ylintä käskijää tai käskyvaltaa; tai ilman valtiota arki tarkoittaessa tällöin valtiota. Tämän poliittisen kielenkäytön johdannaisia ovat kuvaukset anarkiasta tai anarkkisesta yhteiskunnasta herruudettomana, ylivalan tai sorron – tai niiden varaan rakentuvan auktoriteetin – muotoja sisältämättömänä egalitaarisena tilana. Nämä johdannaiset ovat johdonmukaisia tulkintoja anarkiasta tilana 'ilman kenraalia', ja ne voisivat olla

Niinpä seuraava hahmotus an-arkiasta on vain eräänlainen still-kuva, yritys kaapata sanoilla jotakin sellaista, mikä on ja pysyy sanojen ilmaisukyvyn tuolla puolen. Se on dekonstruoitu kuva, joka kumoutuu välittömästi, kun mieli takertuu siihen. Toisin sanoen tekemällä siitä fundamentin, ohjenuoran opille, ideologialle tai ennalta määrätyle toiminnalle siitä tulee vain arkkisen väkivallan prinsiippi. Sen voi vain 'elää', mitä erilaisimmin variaatioin, tässä ja nyt.

(Huomautus poliittisesta anarkismista 3: Vallitsevat valtasuhteet ovat aina avoimia satunnaisuuksille, deterritorialisoitumisille ja ennen kaikkea kumoutumisille. Arkian luonne on vallitsevan pysyttäminen tai vallitsevaksi pysyttäminen, sentripetaalinen systeemi. Sellaiset yhteiskuntateoriat, jotka perustuvat systeeminrakentamiseen myös poliittiset ja filosofiset anarkismit – on tuomittu epäonnistumaan siinä mielessä, että ne perustuvat aina tulevan sulkemiseen, so. väkivaltaan: sotatilavalmiuteen tai aktuaaliseen sotatilaan. Useimpien ellei kaikkien poliittisten ja filosofisten anarkismien oletuksiin sisältyy sellainen anarkian käsite, yhteiskunnallisen järjestelyn kuva tai kuvaus, jossa käsitteellinen menettelytavan esitys, essentia, malli tai prinsiippi edeltää tai edustaa sitä todellisuutta, johon pyritään, so. on hierarkiassa ylempi suhteessa johonkin alempaan; tämä representaatioharha on kuitenkin nimenomaan arkian luonne. Tällä havainnolla on keskeinen merkitys myös arvioitaessa an-arkian vallankumouskäytäntöjä: ei strategia itsessään eivätkä an-arkian taktiikat erillisinä voi representoida an-arkiaa niin, että ne implikoivat totalisoivia sisältöjä tai päämääriä.)

i) Ihmisyys on yksi keskinäisolemisessa todellistuneista tai ilmentyvistä konstruktioista. Ihmisyys on horisontaalisuutta, se ei sisällä ihmisiä toisistaan erottelevia keinotekoisesti hierarkkisoivia dikotomioita. Arkiassa kyse on väkivaltaisesta pysyttämisestä, sen kaltaisesta interventioista, jossa pakottamalla (kasvatus,

vähintäänkin ymmärrettäviä suhteessa an-arkiaan alun tai ensimmäisen periaatteen puuttumisena, jos dekonstruktio vietäisiin ei vain käsitteelliseen vaan myös käytännölliseen loppuun asti. Todellisuudessa poliittisessa anarkismissa vain harvoin toimitaan niin, mikä tarkoittaa anarkismin kääntymistä pääläelleen, hallinnan ja pakkovallan, so. arkian aatteeksi.)

Keskinäisolemisen politiikka

Todellisuutta voi luonnehtia tai kuvata vietnamilaisen zenmestarin Thich Nhat Hanhin luomalla käsitteellä keskinäisoleminen (inter-being), joka ilmaisee olioiden erillisen minä-substanssin puuttumisen, niiden ehdollisen olemisen. Tämä minä voi ilmentyä vain, jos olosuhteet ovat siihen suotuisat. Jos keskinäisolemista tarkastellaan antroposentrisesti ja vieläpä ego-sentrisesti, minä 'on' aurinko, sillä ihmisyyksilöä ei olisi ilman auringonvaloa. Nyky-yhteiskunnassa minä 'on' maanviljelijä ja työläinen, koska minä ei ole ilman maanviljelijän kasvattamaa ruokaa, ilman työläisen rakentamaa taloa. Minä 'on' apina, sillä ihmistä ei ole ilman sitä edeltänyttä apinalajia; minä 'on' isoisoivanhempani, sillä jos heitä ei olisi ollut, minä ei olisi. Ja niin edelleen. Tämä keskinäisoleminen on an-arkia , jatkuva muutoksen tila: Näennäisesti erilliset olennot ovat vain yhden äärettömän meren nousevia ja laskevia aaltoja. (Tae Hye)

An-arkia ilmaisee suhteessa arkiaan totaalisen vallankumouksen, vallankumouksen paradigman. Seuraavassa johdetaan tämän vallankumouksen strategiset perusoletukset käyttäen keskinäisolemisen käsitettä metodologisena työkaluna; näin luodaan lähtökohtia an-arkian ja zenin risteyskohdan hahmottamiselle. Seuraava tarkastelu ei ole mikään totuus tms. kyseisestä risteyskohdasta (yksinkertaisuuden vuoksi an-arkiasta) so. vaikka siinä ei kyse olekaan ideologiasta eikä se ole fundamentalisoitavissa sellaiseksi, pätee myös siihen seuraavat sanat: Mikään todellisuus ei mahdu ideologiaan. Elämä on aina sitä suurempi. (Anthony de Mello) Mielen pintakerros on vain ilmaisuväline, sen on mahdotonta mitata sitä, mikä ei ole mitattavissa. Todellisuudesta ei voida puhua; ja kun niin tehdään, ei se enää ole todellisuutta. (Krishnamurti)